

[Ragnhild Andersen.]

Demokratiet sejrede. Befrielsen kom. Tiden var inde til at realisere Kravet om social Tryghed for de daarligst stillede; de gamle og Invaliderne glædede sig og haabede igen. Alle Partier paa Rigsdagen erklærede med Pen og Mund, at de gamle og Invaliderne havde Ret i deres Bitterhed, man havde egentlig i Kamptummelen glemte dem, det var beklageligt, men nu skulde Fejlen blive rettet. Befrielsesregeringen kom dem til Hjælp med et første „Eengangstillæg“ i Sommeren 1945. Paa kommunistisk Foranledning gennemførtes i December Maaned endnu et „Eengangstillæg“, dog paa Venstregeringens Initiativ fordelt paa to Gange, for at de gamle og Invaliderne ikke skulde henfalde til et umoralsk og udfordrende Vellevned, og Venstres Presse tog under den kommunale Valgkamp Æren af, at Forslaget var blevet gennemført.

Ved samme Lejlighed lovede den højtærede Socialminister, at der vilde komme en Forbedring af hele Alders- og Invalidere-entelovgivningen. Det trak ud. Saa stillede det tidligere mangeaarige Regeringsparti, Socialdemokratiet, et Forslag til en virkelig radikal Forbedring af hele denne Lovgivning. Haabet tændtes igen hos de gamle og Invaliderne, man mente nu, at Hjælpen var paa Vej. Men det var, ligesom den sidende Regering ikke længere havde saa stort Hastværk. Det Udvalg, der blev nedsat i Forbindelse med det socialdemokratiske Forslag om Forbedring af Vilkaarene for Alders- og Invalidere-entelovgivningen, har endnu ikke holdt et eneste Møde siden Februar, da vi behandlede Forslaget, og de af Medlemmerne stillede Spørgsmaal blev først besvaret nu i Fredags. Derimod maa det siges, at den højtærede Socialminister igen tændte Haabet, da han for et Par Maaneder siden vilde afskaffe Rabatordningen, ogsaa for de gamle og Invaliderne, idet Socialministeren ved den Lejlighed udtalte, at der var under Forberedelse en Revision af Alders- og Invalidere-entelovgivningen, som vilde blive saa god og saa vidtgaende, at den fuldkomne vilde overflødigøre Rabatordningen. Det var klogt, at Rigsdagen paa det Tidspunkt ikke vilde gaa med til den højtærede Socialministers og Venstregeringens Planer om at ophæve Rabatordningen. Man kan vel sige, at man var blevet klog af Skade, man vilde ikke gøre det, før man havde set, hvad Forslaget om Ændringer i Folkeforsikringsloven egentlig indeholdt paa dette vigtige Omraade. Det synes at have været et meget fornuftigt

Standpunkt, Rigsdagen dengang indtog, for først nu, et Aar efter Befrielsen, er Regeringen kommet med Forslaget, der har den Egenskab, at man, jeg tør næsten sige paa raffineret Maade, tager med den ene Haand, hvad man giver med den anden.

For det første betyder Venstregeringens Forslag, at Aldersgrænsen sættes op fra 60 til 65 Aar for Mænd. Alene dette vil medføre, at den ganske lille Udgift, som Forslaget betyder i Dag, i Realiteten en Merudgift paa 14 Mill. Kr., i Løbet af et kort Aaremaal vil være mere end indvundet, idet den vil blive betalt af de 60—65 aarige, dem, der ikke længere kan faa Aldersrente. Et enkelt Eksempel vil vise det.

Der findes nu 212 000 Aldersrentenydere og 42 000 Invalidere-entenydere. Udgifterne hertil har det sidste Aar, hvis man medregner alt, Grundbeløb, hele Raadighedsbeløbet, personligt Tillæg, Alderdomshjem, Huslejetilskud, Rabatordning og Eengangstillægget, været i alt 356 Mill. Kr. Efter den højtærede Socialministers Beregninger vil Antallet af de gamle i de næste 15 Aar, indtil 1961, stige fra 212 000 til 276 000, hvilket vil betyde en Merudgift paa 65 Mill. Kr., men Udgifterne vil efter det foreliggende i 1961 med de nye Satser og den nye Aldersgrænse være 355 Mill. Kr., det vil altsaa sige, at selv om vi faar 64 000 nye Aldersrentenydere fra nu af og til 1961, vil Udgifterne til dette Tidspunkt være 1 Mill. Kr. lavere, end de har været i det forgangne Aar. Her kan man virkelig sige, at Venstregeringen har Øjet aabent for Fremtiden og dens økonomiske Problemer! Dog er jeg optimistisk nok til at tro, at det ikke i 1961 er en Venstregering, der optages af Bekymringerne for Landets Økonomi, og det vil sikkert ogsaa være godt for de svageste i Samfundet.

Med Hensyn til Bestemmelsen om, at man i Almindelighed vil hæve Grænsen til 65 Aar, dog med Mulighed for visse 60 aarige til paa Grund af svagt Helbred og andre særlige Omstændigheder at kunne søge Aldersrente, vil jeg gerne sige et Par Ord. I § 1, i det Stykke, der drejer sig om den Afgørelse, som skal træffes om, hvem der kan faa Aldersrente fra 60 Aar, siges det:

„Naar svigtende Helbred eller andre ganske særlige Omstændigheder taler derfor, kan Kommunalbestyrelsen, i København et af Kommunalbestyrelsen nedsat Udvalg paa mindst 5 Medlemmer, saafremt mindst $\frac{2}{3}$ af Kommunalbestyrelsen, henholdsvis Udvalget, stemmer derfor, med Samtykke af Direktøren for Sygekassevæsenet, ... undtagelsesvis tillægge